

JUNE PEDERSEN

”DET KOMMER ATT BLI
HUR MÄKTIGT SOM HELST”

TEXT PERNILLA OLSSON FOTO PETER JONSSON

När en fyrfaldig svensk mästare anslöt till laget kunde Hammarby ta steget upp i Damallsvenskan. Nu ser June Pedersen fram emot att fortsätta bidra med frisparkar, inlägg och rutin i Bajen från sin vänsterbacksposition. Men att få de unga lagkamraterna att lyssna på Bryan Adams och Tina Turner tror hon blir svårare.

★ Mars månad och känslan är att våren äntligen har kommit till Stockholm. Jag möter upp June Pedersen utanför det lokala caféet. När vi skulle bestämma tid och plats för intervjun visade det sig nämligen att vi i stort sett bor granar i Fredhäll.

Hon kommer i stort sett direkt från passet på gymmet. Varje spelare har ett individuellt program som de förväntas följa. Kroppen är nedtränad och tung just nu, men det är precis som det ska vara den här tiden på året, ler June.

– Det är viktigt att vi kör hårt nu då tempokillnaden mellan Elitettan och Allsvenskan är stor. Det gäller att vi kommer förberedda på det.

Hur lever fotbollslivet just nu June?

– Som en dröm. Trots att jag spelat fotboll länge nu så är jag fortfarande lycklig över att kunna få göra det här. Att jag får spela fotboll som huvudsyssla. Det är jag otroligt tacksam för.

June Pedersen har en spännande bakgrund. Född i nordligaste Norge knappa sex mil utanför Tromsø. En miljö åtminstone jag inte förknippar med fotboll.

– Det började med skidor, berättar June. I Norge åker vi skidor. Jag har spelat fotboll ända sen jag var liten, men vi pratar grusplaner och

med killar. Jag hade absolut inga planer på att bli fotbollsspelare. Jag skulle åka skidor.

Därefter berättar hon att en fallolycka satte stopp för skidkarriären. När hon var fjorton år gammal var hon uppe på ett tak för att skotta snö. Hon föll 6–7 meter rakt ner i backen. Bröt bägge fötterna och framförallt högerfoten fick ta den stora smällen.

– Jag har inga större minnen av själva olyckan, men tiden som följde var tuff. Jag missade hela den våren och insåg att kroppen inte kommer att hålla för den typen av träning som krävs för att lyckas i spåret.

För undertecknad låter det ändå helt otroligt att hon sitter här, snart fyllda 35, och fortfarande spelar elitfotboll trots att högerfoten är stel och delvis deformerad. När jag påpekar detta flinar June och säger att det är tur att hon var rejält vänsterfotad även innan olyckan.

Det är bara att hålla med henne om den turen. Hennes vänsterfot är å andra sidan helt fantastisk. Hon slår frisparkar och inlägg med en precision och kraft som sällan skådats i Hammarbyled.

June startade sin spelarkarriär som forward. Favoriten var samma som hennes pappas idol – Alan Shearer. Här börjar jag skratta. Det råkar ju vara så att även jag har varit stort fan av just Shearer. Vi har alltså båda Newcastle som favoritlag och allt beroende på den gode Alan. I samtalet kommer vi snabbt fram till att han nog var rätt begränsad som fotbollsspelare ändå och att det förvånar oss lite att vi föll så hårt för honom.

2006 skrev June kontrakt med Umeå IK. Hon

»Men jag är verkligen inte färdig än ... Jag är superhungrig på fler framgångar«

kom till Umeå som då var ett av världens absolut bästa klubbtag. Hon blev lagkamrat med Martha och Hanna Ljungberg.

– Det var på ett sätt fantastiskt. Vilken miljö att få utvecklas i! Samtidigt blev jag väldigt sjuk under mitt första år i UIK. Jag fick inte behålla maten ordentligt. Den hårda träningen ledde till skador och lagledningen började tro att jag hade ätstörningar. När jag väl kollapsade i en pausvila och en av de mer seniora spelarna krävde att nu jäklar kollar ni upp henne ordentligt insåg läkarna att det var celiaki jag drabbats av. Då var jag rejält dålig. Bara ett par dagar efter diagnos och att jag hade lagt om till glutenfri kost så var jag som en ny June. Krafterna kom tillbaka.

June fick vara med om att spela dubbla Champions League-finaler med Umeå. Vissertligen förlorade de mot både Arsenal och Frankfurt. Mot Arsenal föll de med 1–0 hemma och när returen i London slutade mållöst gick titeln till engelskorna.

Säsongen efter tog de sig till final igen. Då väntade Frankfurt. Efter 1–1 hemma åkte man till Tyskland och fick spela inför mäktiga 27 640 personer. Tyvärr förlorade Umeå med 3–2.

Är det här dina värsta förluster?

– Nä. Överlägset värst var matchen mot Rosengård 2018 i näst sista omgången.

Efter tre säsonger i Umeå gick nämligen flytten till Piteå. June visste att hon skulle få mer speltid där samt att det också var närmare för familjen att komma på besök. Det märks att tiden i Piteå var fin för hon skiner upp när hon pratar om åren där.

Säsongen 2018 var en sådan där säsong som inte alls skulle kunna sluta på sättet det gjorde.

– Det var så många motgångar. Allt från att tränarens son blev svårt sjuk till dödsfall nära laget. Flera gånger den där säsongen tittade vi på varandra och undrade när all skit skulle sluta.

Så var det då dags för näst sista omgången. Piteå hade allt i egna händer. Man mötte

Rosengård borta och seger skulle betyda SM-guld.

– Det är mitt fel att de gör målet! Jag missar en situation som jag aldrig missat tidigare och Anja Mittag kan göra matchens enda mål. Jag var så fruktansvärt förbannad på mig själv.

June berättar om veckan som gick fram till den sista matchen. Nu skulle Rosengård behöva förlora mot Göteborg och Piteå vinna mot Växjö. Sannolikheten för att Rosengård skulle förlora var liten.

– Jag grämde mig inte så mycket för min egen del. Jag hade ju vunnit tre SM-titlar med Umeå men att mitt misstag hade förstört för alla de andra kunde jag inte förlåta mig för. Min sambo har berättat att den där veckan var jag inte rolig att behöva tas med.

Men det var Piteås år. Allt gick deras väg. June gör kanske sin bästa match i Piteåtröjan. Laget vinner med 6–1 och Rosenborg åker på stryk av Göteborg. Piteå får lyfta bucklan. Inom en vecka hade June haft både karriärens sämsta ögonblick men också ett av karriärens bästa.

– Fast jag måste erkänna att avancemanget med Hammarby efter matchen mot Älvsjö förra året med mottagandet vid Gullmarsplan med bengaler och sång också ligger högt upp på min lista över karriärens höjdpunkter.

För trots trivsel i Piteå så kände June att det var dags för en förändring. Hennes sambo, även hon tidigare fotbollsspelare i Piteå, och June var nu föräldrar till Mio. Att komma närmare sambons familj i Örebro var ett av skälen till att Hammarby lockade.

– Men det fanns fler skäl. Jag var lite nyfiken på det Hammarby sa sig vilja göra. Satsningen på laget kändes rejält spännande!

Har du ångrat dig?

– Inte alls. Jag trivs jättebra i klubben. Vi har ett skönt gäng och med årets förstärkningar i form av Madelen Janogy och Nina Jakobsson så känner jag att vi absolut är på rätt väg.

Vi pratar en stund om förutsättningarna för

hånt mycket på bara ett par år. Oerhört mycket. June har inte alls koll på hur det snackat gått tidigare så det är onekligen befriande att höra någon prata om att klubben verkligen satsar.

Det är uppenbart att ombyggnationen av Hammarby IP är ett rejält lyft. Att klubben nu kan stoltsera med en hemmaplan där man kan träna, ha sina saker, ett gym och en bas. Det är viktigt.

– Jag tror att det har varit bra för oss att Pablo, med rötterna i herrfotbollen, tagit över att träna oss. Saker som varit självklara för honom under sin spelarkarriär, som buss till en träningsmatch mot BP, har inte varit det inom damfotbollen. Men där har han ställt krav och fått igenom saker som jag inte tror vi hade haft annars.

Hon poängterar också att ledarna runt laget kompletterar varandra. Att det känns som ett kunnigt och bra gäng. Att målvaktstränaren Sofia Lundgren finns där som ledare med sin rutin och sin erfarenhet av damfotboll på högsta nivå är viktigt.

June spelar fotboll som huvudsyssla.

Hon har kvar sitt jobb som teamsäljare på Sportringen i Piteå där hon assisterar den som har huvudansvar. Ett jobb som fungerar att sköta på distans. Hon har även sökt en kurs i programmering då hon inser att även om hon inte vill tänka på det så närmar ju sig karriären sitt slut.

– Men jag är verkligen inte färdig än! Jag är superhungrig på fler framgångar. Jag behöver bara se till att ta bra hand om kroppen och träna än hårdare.

Det första året i Stockholm blev inte som förväntat. Pandemin satte stopp för oss på läktarplats.

– Jag är nästan liten nervös inför hur det ska bli när vi får spela på riktigt. Det kommer att bli hur mäktigt som helst.

I somras blev June tvåbarnsmamma när lilla Stella föddes. Hon är den enda i Hammarbys trupp som är mamma. Kanske är hon den enda i laget som också kan spela trummor?

– Va? Hur vet du det? frågar hon med ett leende.

– Vi pratar LP-skivor nu. Det vet ju inte ens mina lagkamrater vad det är. Jag skulle säga att Bryan Adams platta Reckless toppar där. Och Tina Turner.

Vilka är dina viktigaste skivor?

– Vi pratar LP-skivor nu. Det vet ju inte ens mina lagkamrater vad det är. Jag skulle säga att Bryan Adams platta Reckless toppar där. Och Tina Turner.

Hela Junes familj är musikalisk. Systemen är sångpedagog och när June som liten trummade sönder alla hennes mamas hinkar med pinnar fick familjen nog och satte henne i musikskolan. Så trummor och gitarr behärskar hon. Hennes ursprung är även samiskt. Tyvärr är det ingen i familjen som pratar samiska men den samiska kulturen är viktig. June har representerat det samiska landslaget och skulle gärna ta chansen att spela för Sapmi-laget igen om det passar för Hammarby och familjelivet.

June började alltså sin karriär som anfallare. Hon hade inte en tanke på att spela back. När Piteå-tränaren Stellan Carlsson tog snacket med June om att skola om henne till ytterback var hon inte alls

med på noterna först.

– Jag gillar inte förändringar men insåg efter bara ett par träningar att det här absolut var min grej. Så jag gick från att ha varit sur på tränaren till att nästan bli förbannad på mig själv, varför har jag inte skolat om mig tidigare, på bara ett par veckor.

Vi samtalar en stund om hur viktigt erfarenhet är för en fotbollsspelare. June konstaterar att de unga spelarna som finns i Hammarby är otroligt mycket mer fotbollsskolade och kunniga än vad hon var i samma ålder. Att hon imponeras över hur skickliga de är. Samtidigt är det viktigt med rutinen i ett lagbygge för att just få till ett lag.

– Jag tror absolut att vi har något stort på gång i Hammarby. Nu gäller det bara att vi inte drar på oss några större skador. Det ska bli otroligt roligt att få spela i Allsvenskan med det här gänget. ■

Bild ovan: Bildbyrå.

